

Albina

REVISTA - POPULARA

apare

in fiecare

Duminică.

Comitetul de Redacție:

Ion Kalinderu
 P. Gârboviceanu
 G. Coșbuc
 General P. V. Năsturel
 G. Adameșcu
 I. Țeșcu
 P. Dulfu
 V. S. Moğa
 N. Nicolaescu
 Gr. Teodossiu
 Const. C. Pop.-Tașcă.

Văzând că cu toate repetatele noastre avise, un mare număr de abonați, comandamente militare, primării, etc., nu ne-au trimis micul cost al abonamentului, deși suntem în a 9-a lună din anul al 8-lea, iar unii abonați deși ne datoresc pe 2 și 3 ani, totuși n'au răspuns rugăciunii noastre, ne-am văzut din nou siliți a face sacrificiul de a trimete chitanțele spre a fi incasate prin oficiile poștale.

Rugăm dar pe D-nii abonați să achite chitanțele ce le prezintă factorii, sau să dea banii când sunt avizați, de oarece cheltuelile acestui soi de incasare reduce abonamentul la 4 lei, iar dacă chitanțele sunt refuzate, atunci cheltuelile de inapoiere și de retrimetere sunt atât de grele, încât aproape egalează costul abonamentului. Nădăjduim că D-nii abonați vor ține socoteală de sacrificiile ce facem, și nu ne vor pricinui neplăceri și pagubă, ci își vor achita datoriile.

Abonații cari ar fi plătit abonamentul vreunei persoane în numele nostru, sunt rugați a nota pe dosul chitanței numele persoanei căreia a plătit și data când au făcut plata; aceasta pentru ca noi să putem cere banii dela acele persoane; celor ce datoresc pe mai mulți ani și nu achită măcar unul, li se va suprima imediat trimiterea revistei.

ADMINISTRAȚIUNEA.

Cărțile apărute în Editura Societății «Steaua» sunt: No. 1. *Din Țara Basarabilor*, de G. Coșbuc; No. 2. *Foloasele învățturii*, de P. Dulfu; No. 3. *Minunea vieții și cheia lumii*, de Th. D. Speranția; No. 4. *Grădina de legume*, de Ioan Hășeganu; No. 5. *Medicul poporului*, de Dr. I. Felix; No. 6. *Aven cu ce să ne mândrim*, de T. Duțescu-Duțu; No. 7. *Medicul poporului*, de Dr. I. Felix; No. 8. *Biserica Ortodoxă Română*, de I. Mihăilescu și Victor Pulu; No. 9. *Ștefan cel Mare*, de Alex. Lăpădatu; No. 10. *Ce se poate învăța dela un drum lung*, de Dr. I. Simeonescu.

Prețul unui exemplar e 15 bani. Vanzătorilor se dă cu 10 bani exemplarul.

Tablourile apărute în Editura Societății «Steaua» sunt: *Ștefan cel Mare* și *Majestatea Sa Regele*.

Prețul unui exemplar e 40 bani. Vanzătorilor se dă cu 30 bani exemplarul.

Orice comandă pentru publicațiunile Societății, se va adresa d-lui I. St. Rasidescu, administratorul publicațiunilor, la Institutul de Arte Grafice Carol Göbl, Str. Doamnei No. 16, București, unde se află depozitul general.

NB. — **Fiecare membru al Societății „Steaua”, care și-a plătit cotizațiunea cu începerea anului 1905, primește anual 6 publicațiuni ale Societății, începând cu No. 10.**

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

Abonamentul în țară pe an lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr. 15 bani
 Pentru anunțurile la ieș. linia. Mica publicitate, 5 bani cuvintul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL :

P. Dulfu, Muncitorul (Legendă).—P. S. Episcop Pluen, Expoziția din 1906 (Circulară).—D. Bollinteanu, Legenda Cetății Neamțu.—Sofia Nădejde, Cât costă băutura pe un popor.—M. Sadoveanu, Scrisori trimise de un pribeg. — Moș-Neagu, Telegraful pe sub mare. — Gr. Teodossiu, O patimă primejdioasă.—Dr. Const. An. Mucri, Sarea de bucătărie.—Asistent, Serbarea dela Institutul Oteteleșanu (Măgurele). — Informațiuni. — Emilian Reit, Piatra fetel (Legendă).—Dintr'ale lui Păcală.—Licitațiuni.

Sfaturi : Cum se scot petele de grăsime.—Nu mâncați brânză prea moale. — Petele de lumanare sau de seu.—Curățirea nikelului. — Un mijloc ușor de jugănit miel și berbecii.
 Ilustrațiuni : Elevii școlii de răsboiu vizitând Cetatea Neamțului în 1903. — Vederea generală a Cetății Neamțului.—Constantinople.—Berlin.

MUNCITORUL

— Legendă —

Un biet creștin ce ziua toată —
 Ba uneori și noaptea încă —
 Mucea ca să-și câștige pâinea,
 Tăind la piatră dintr'o stâncă,
 Odată obosit de muncă
 Lăsă din mâni casmaua jos,
 Își îndreptă spre cer privirea
 Și un lung oftat din piept a scos :

— «O, Dumnezeuule prea sfinte,
 «De ce tu oare m'ai lăsat
 «Să duc atâta greu pe lume?
 «De ce nu sunt și eu bogat?
 «Să am slugi multe, casă largă,
 «De toate câte-mi trebuiesc;
 «Și 'n loc de-a mă trudi cu munca,
 «Să stau și să mă odihnesc. . .»

De sus din cer atunci un înger
 Se coborî la dânsul: — «Fie,
 «Precum dorești...» Și muncitorul,
 Din cea mai neagră sărăcie:
 Se pomeni, ca 'n vis, d'odată
 Bogat, având tot ce doriă.
 Și 'n loc de-a se trudi cu munca,
 Ședeă mereu — se odihneă...

Dar într'o zi trecu pe-acolo
 Al țării rege 'ncoronat,
 Cum umblă regii: în trăsură,
 De patru cai zglobii purtat,
 C'un șir de călăreți nainte,
 Și călăreți având și 'n urmă...
 Bogatul din pridvor îl vede
 Și fericirea i se curmă.

— «Ce strălucire! câtă fală!..
 «Așa viață-aș înțelege!..
 «Eu nici pe sfert nu sunt ca dânsul..
 «Ah, pentru ce nu sunt eu rege?..
 — «Să fie dup'a ta dorință,»
 Îi zise iar cel înger blând,
 Cu aripi albe, lucitoare,
 Spre el din ceruri coborând.

Și rege se făcù bogatul;
 Umblă printre supușii săi
 Intr'o caretă d'aur, trasă
 De patru cai ca niște smei,
 C'un șir de călăreți nainte,
 Și-aveă și 'n urmă călăreți...
 Dar iată, soarele răsare,
 Nălțându-se pe cer, măreț.

Și-a lui lumină: foc, ce arde,
 E pentru globul pământesc;
 De sete iarba se usucă
 Și florile se oflesc.

Sărmanul rege nu mai poate
De zăpușeala arzătoare...

— «Ah, Doamne!» se gândește 'n sine:
«Ce mult aș vrea să fiu eu soare!..»

— «Prea bine!» îngeru-i grăește
Spre el din nou viind în sbor.
Și regele 'ntr'o clipă, iată-l,
Schimbat în soare lucitor.
Și de pe cer cu câtă fală
Iși aruncă a sa privire
In jos, spre lumea fermecată
De-a lui măreață strălucire!

D'odată îns'un nor se 'nalță
Pe cer, și 'ntr'una se lățește;
Să scalde 'n raze-acum pământul,
De geaba soarele voiește:
L'a 'nvăluit în umbră norul...

— «Vai!» soarele oftă cu foc,
«Ăst nor... cutează să mă 'nfrunte?..
«De-a mea putere-și bate joc?..

«De ce, Stăpânule al lumii,
«De ce nu sunt un nor și eu?..»
Cel înger se coboară iarăși:
— «Să se 'mplinească dorul tău!»
Și 'n nor pe soare mi-l preface.
Iar norul varsă mări de apă, —
Potop îngrozitor, de care
Necopleșit nimic nu scapă.

Flori, grâne, case, oameni, turme,
Se 'nneacă 'n unde, pier dearândul:
O stâncă, numai, stă măreață
In fața lui, desprețuindu-l.
— Poftim!.. Ah, Doamne!.. stâncea asta..
«Mai tare este decât mine!..
«De ce, de ce nu sunt eu stâncă?..
Și bunul înger iarăși vine,

Și 'n stâncă noru mi l preschimbă...
 Iar stâncea arsă e de soare,
 De ploii, de vânturi e bătută:
 Dar stă pe loc nepăsătoare.
 D'odată îns'un om sosește,
 Având pe umăr o casmă;
 Isbește cu casmauă 'n stâncă
 Și stâncea 'ncepe-a se sfărma.

— «Vai mie!.. muncitoru-acesta
 «Mă prăpădește!.. mă doboară!..
 «De ce nu-s muncitor, ca dânsul?..
 Și iar cel înger se coboară...
 — «Prea bine!..» cu blândețe-i zice,
 «Va fi precum ai cuvântat...»
 Și bietul om, din stâncă iată-l
 În muncitor din nou schimbat ...

Fusese-avut... fusese rege...
 Iar astăzi?... taie obosit
 La piatră, cum tăia nainte;
 Al său traiu nu e mai tihnit.
 De soartă însă nu se plânge,
 Căci a 'ncercat pe lume toate:
 Și traiu fără' de necaz el știe
 Că 'n lumea asta nu se poate.

P. DULFU.

Petele de grăsime. — Petele de grăsime de pe pânza albă sau de pe bumbac, se scot întrebuițând săpun de leșie.

Dacă țesătura e colorată, se săpunează cu apă căldicică. Petele de pe lânuri se scot și cu amoniac, iar petele de pe mătăsuri să scot cu eter, cu amoniac, cu magnezie sau cu cretă.

Expoziția națională din 1906.

P. S. Episcop al Dunărei de Jos, în dorința de a contribui cât mai mult la reușita expoziției, a dat protoereilor din eparhia P. S. Sale circulara de mai jos, pe care o publicăm cu deosebită dragoste. Iată-o:

Prea cucernice părinte,

Bunul Dumnezeu, în nepătrunsele lui planuri, a bine-voit a orându-i, ca anul 1906 să fie pentru noi românii de cea mai mare însemnătate, întrucât în acest an se întâlnesc într'o singură sărbătoare două evenimente, care sunt cele mai mari și mai strălucite din istoria neamului nostru românesc.

În anul 1906 se împlinesc patruzeci de ani de o fericită și glorioasă domnie a M. S. Domnitorului și Regelui nostru iubit Carol I iu, în timpul Căruia, prin vitejie și înțelepciune, s'a pus temeliala Regatului Român.

Tot în acest an se împlinesc optsprezece veacuri, sau 1800 ani, de când marele împărat Traian, pornit din Roma, — bătrâna noastră mamă, — în fruntea vitejilor săi oșteni, a sosit în aceste părți și, războindu-se cu îndrăzneții Daci, i-a biruit, le-a coprins țara și a așezat într'însa colonii din ai săi oșteni, din care a răsărit și a crescut neamul nostru, punându-se astfel începutul Poporului Român.

Cu adevărat mare este puterea lui Dumnezeu și ne pătrunse sunt tainele Lui!

Anul 1906 a fost scris de însuși degetul lui Dumnezeu în cartea vieții neamului nostru, pentrucă el urește într'o singură sărbătoare două din cele mai strălucite fapte istorice: unul săvârșit de către primul nostru Rege Carol I iu și altul de către cel mai mare Împărat al neamului nostru străbun, Traian.

Cu aceste două mărețe fapte stă în legătură viața noastră religioasă-națională, căci cele d'întăiu seminte ale Creștinizmului au fost aduse în Dacia prin coloniștii romani sub Traian și aci, semănate, au răsărit, au crescut și din ele s'a alcătuit sfânta noastră Biserică ortodoxă strămoșească, ale căria cele d'întăi centre de administrație și organizație bisericească au fost tocmai în coprinsul acestei de Dumnezeu păzite Eparhii a Dunărei-de Jos: Vechiul *Tomis*, pe ale cărei urme se ridică astăzi frumosul oraș Constanța, Adam-Clisi și alte localități, au fost reședințele celor d'întăiu episcopii și mitropolii ale creștinilor din aceste părți

Neuitate vor fi serviciile pe care sfânta noastră Biserică le-a adus în decursul vremilor neamului nostru, păstrându-ne cele mai scumpe odoare strămoșești, limba, legea și unitatea tuturor Românilor. De aceea strămoșii noștri au apărât-o chiar cu prețul vieții lor și au înzestrat-o cu avutul lor.

De asemenea în timpul glorioasei domnii de patruzeci de ani a M. S. Regelui Carol I iu, Biserica a fost pusă din nou pe vechile ei baze canonice și ale ei așezăminte sfinte, unele au fost ridicate și înălțate la vechea lor splendoare, precum: Curtea-de-Argeș

Trei-Ierarhi, Sf. Nicolae (domnesc), Mitropolia (Iași), Sf. Dumitru (Craiova), etc. iar altele din nou întemeiate, se ridică falnic pe văile și câmpiile țării, dar mai ales în noua provincie Dobrogea, și în fruntea tuturor vom avea Catedrala episcopală din Galați, a cărei zidire va începe în curând.

Se cuvine dar, ca la sărbătorirea acestor două mari și strălucite evenimente, să ia parte și Biserica noastră cu al ei cler de toate treptele, ca astfel sărbătoarea să fie și mai mare și mai măreață. Cu alte cuvinte Biserica noastră, potrivit trecutului ei, bogat în fapte naționale, trebuie să lucreze în mijlocul poporului, pentru ca **Expoziția**, ce țara a hotărât să se facă în anul 1906, să aibă o deplină și strălucită izbândă.

Atrăgându-vă luarea aminte asupra tuturor acestora, vă îndemnăm cu tot dinadinsul să puneți în vedere la toți preoții din acel județ, ca, pătrunși de însemnătatea rolului ce au și în această fericită ocaziune, să se silească cât mai mult a lumina pe păstoriții lor asupra însemnătății și folosului practic al Expozițiunii; la slujbele bisericesti din Duminici și sărbători, precum și în relațiunile lor zilnice cu enoriașii să dea acestora toate deslușirile trebuitoare și să-i îndemne a trimite la expoziție tot ce au mai de seamă din produsul ocupațiunilor lor. Se va inzista în deosebi asupra fiecărei branșe, și mai ales asupra părții agricole, asupra industriei casnice, — țesături și cusături — și asupra feluritelor meșteșuguri folositoare vieții sătești.

Pentru ca preoții să poată ași îndeplini cu mai multă pricepere această frumoasă și patriotică datorie, se vor călăuzi de regulamentul de organizare și de toate circulările Comisariatului General al Expozițiunii Naționale Române, publicate deja în «Monitorul Oficial» No. 37, 48, 53, 55, 56, 57, 58, precum și de cele ce se vor mai publica în viitor. pe care le vor studia cu multă luare aminte și le vor utiliza spre atingerea scopului propus.

Acesta a și fost motivul, pentru care p. c. voastră, ca protopop, sunteți de drept membru în comitetul aceluia județ, ca împreună cu ceilalți membrii să chibzuiți spre a colecta obiecte, ce ar stă în legătură directă cu viața noastră religioasă, cum sunt: cruci, icoane, vase sfinte, cărți, vestminte și alte obiecte bisericesti, cari prin frumuseța, arta și vechimea lor ar arăta în mod vădit evlavia unită cu râvna strămoșilor noștri pentru podoaba casei Domnului. De dorit ar fi, dacă s'ar putea, să se colecteze fotografiile după cele mai frumoase biserici, zidite în acel județ, și capitala lui, în timpul domniei de 40 de ani a M. S. Regelui, alcătuind un album.

Toate acestea ar putea cu drept să formeze o secțiune bisericască în Expoziție.

Prea cucernice părinte,

Avem nestrămutata credință că preoții noștri vor fi niște înfocați propovăduitori în mijlocul enoriașilor lor și serbările, cum

și Expozițiunea, proiectată a se ține în anul 1906, vor fi pe deplin reușite.

Această circulară vi se trimite tipărită spre a o împărți la toți preoții urbani și rurali din acel județ, cu obligațiunea de a o citi în biserici în timpul mai multor duminici și sărbători, spre cunoștința tutulor cetățenilor.

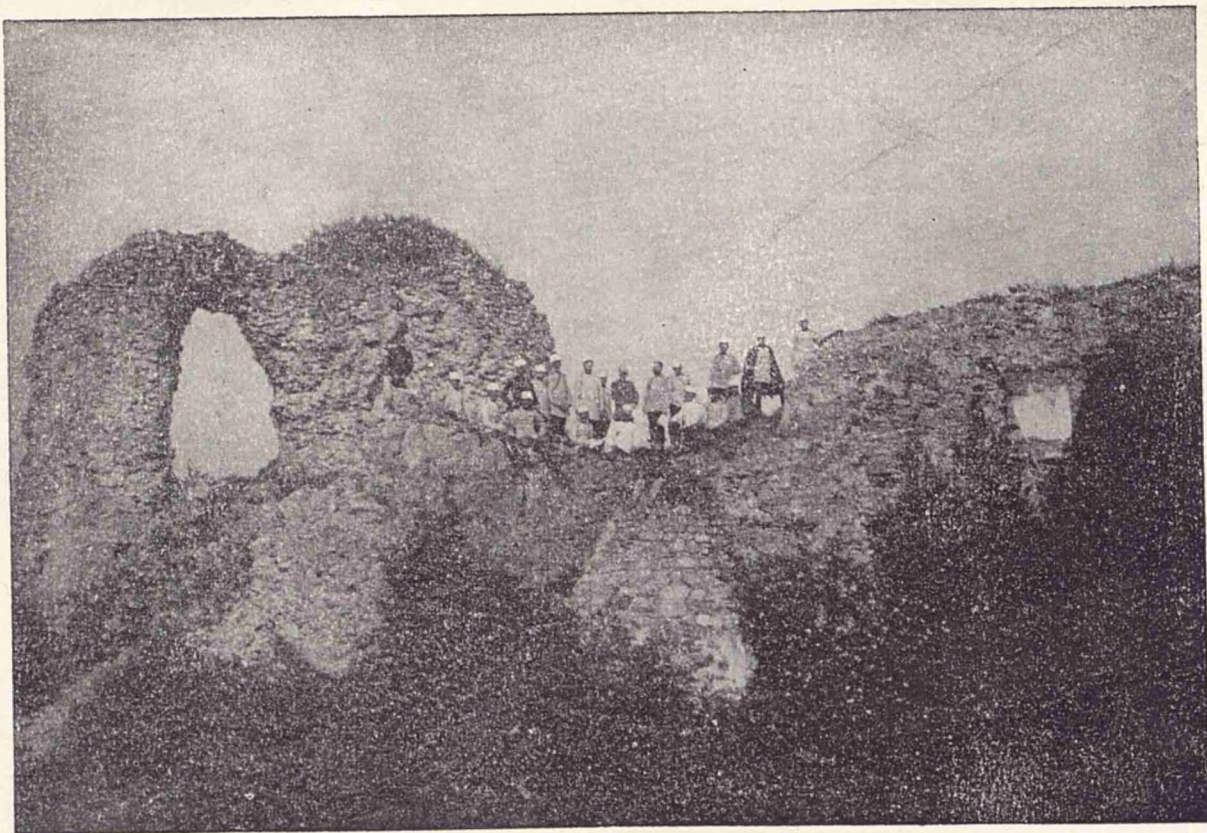
Dumnezeu să bi e cuvinteze scumpa noastră Țara și al ei popor.
Dată în reședința Noastră episcopală din Galați.

PIMEN al Dunărei de jos.

Legenda Cetății Neamțu.

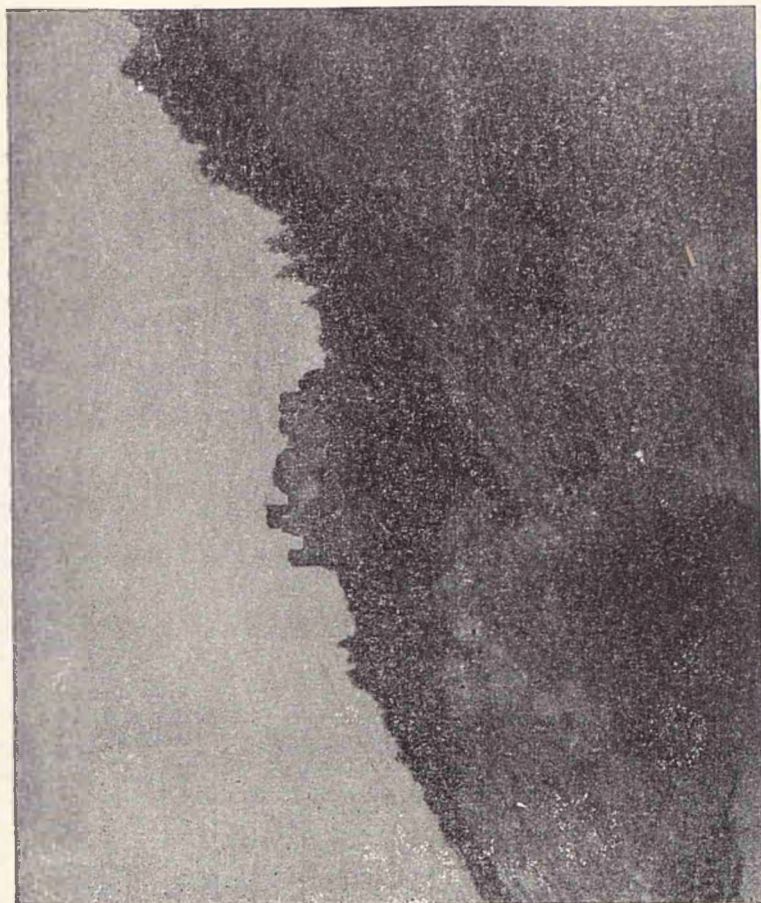
Se o stâncă neagră într'un vechiu castel
Unde curge 'n vale un râu mititel,
Plânge și suspină tânăra Domniță
Rumenă, suavă ca o garofiță,
Căci în bătălie soțul ei dorit
A plecat cu oaste și n'a mai venit.
Un orologiu sună noaptea 'n jumătate:
La castel în poartă oare cine bate?
— Eu sunt, bună mamă, fiul tău dorit,
Eu, și dela oaste mă întorc rănit.
Soarta noastră fuse crudă astă dată,
Mica mea oștire fuse sfărâmată.
Dar deschideți poarta! Turcii mă 'nconjur...
Vântul suflă rece... Ranele mă dor!
—Ce zici tu străine? Ștefan e departe,
Brațul său prin taberi mii de morți împarte.
Eu sunt a lui mamă, el e fiul meu.
De ești tu acela, nu-ți sunt mamă eu.
Inșă dacă cerul vrând să 'ngreueze
Anii vieții mele și să mă 'ntristeze
Nobilul său suflet astfel s'a schimbat:
Dacă tu ești Ștefan cu adevărat,
Apoi tu aicea fără biruință
Nu poți ca să intri cu a mea voință.
Mergi și strânge oastea, pentru țară mori!
Și-ți va fi mormântul coronat cu flori!

.

Elevii școalei de războiu vizitând Cetatea Neamțului în 1903.
(După Buletinul Armatei și Marinei).

Ștefan se întoarce și din cornu-i sună
Oastea lui zdrobită de prin văi s'adună ;

Vederea generală a Cetății Neamțului.

Lupta iar începe... dușmanii zdrobiți
Cad ca niște spice de securi loviți.

D. Bolintineanu.

Nu mâncați brânză prea moale. — Brânza devenită prea moale este totdeauna în descompunere (putrezire), iar mai ales dacă este păstrată în loc închis și cald, se formează o otravă asemănătoare otrăvei din cârnații stricați. Să ne ferim deci a mânca astfel de brânză, mai ales vara.

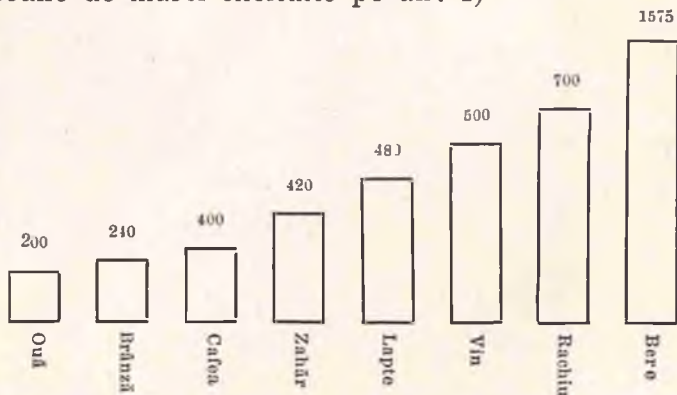
Cât costă băutura pe un popor?

ulte păcate au fost și mai sunt încă pe oameni. Eră o vreme când popoarele nu știau aproape ce-i pacea, o duceau veșnic în războaie; omul vedeă răsăritul soarelui, dar nu știă de-i va vedeă și apusul. Au fost și molime ca holera și ciurma de fugeă om de om; soțul își părăsea soția, copiii, părinții și lucru ne mai auzit, mama copii, atâta slăbise, frica de moarte, sufletul omului. Și din toate omenirea a scăpat, iar noroadele au mers tot mai departe spre fericirea și desăvârșirea ce zăreau în depărtare. Dar se pare că veacului nostru i-a fost dat să treacă prin cea mai strașnică încercarea: otrăvirea zilnică a popoarelor cu băuturi spirtoase. Aceasta-i mai primejdioasă decât războaiele și ciurma, fiindcă ucide nu numai pe cel ce bea, dar și pe urmașii lui. Dovedit e că băuturile spirtoase sunt stricătoare și că nu's de nici un folos vieții omului. Ar putea trăi foarte bine fără de asemenea băuturi; oamenii cei d'intăiu nu beau de loc spirturi. Se găsec și azi noroade cari nu știu a face băuturi spirtoase, cari cum dau de ele și încep a bea, mor și se sting.

Sunt popoare cari cheltuesc pe băuturile spirtoase mai mult decât pe mâncare. Iată o socoteală făcută la poporul nemțesc.

Milioane de mărci cheltuite pe an: 1)

Tot asemenea popoare civilizate cum sunt Francezii, Englezii, Germanii cheltuesc miliarde de franci, adică zeci de sute de milioane pe băuturi, adică pentru a se otrăvi, a-și scurtă vieța lor și-a copiilor lor.

Socoteala de mai sus arată că singur poporul german cheltuește pe spirtoase 2 miliarde de mărci și trei sferturi, aproape $3\frac{1}{2}$ miliarde de lei, peste îndoit cât dă pe mâncări

(1) O marcă are 1 leu 25 de bani.

trebuitoare. Atâta amar de băutură, atâția bani aruncați pentru a se otrăvi a-și scurtă viața și a primejdui viitorul nației au îngrozit pe oamenii de bine. Se fac mereu societăți, cari se luptă împotriva răspândirii băuturilor, dar lucrul este greu; căci e vorba de luptă nu numai în potrivă celei mai mari patimi, lăcomia și dorința de a se ametri și-a nu mai simți suferințele, necazurile greutățile vieții, dar e de luptat cu cei cari câștigă milioane din patima beției altora: fabricanții de băuturi și cârciumari. Dar ori cât ar fi de greu trebuia de luptat fără de preget; căci o nație care va fi cumpătată și nu-și va arunca banii pe băutură ar fi ca și cum ar câștiga un războiu pe fiecare an. Dovadă Germanii cari pentru un războiu au luat dela Francezi cinci miliarde și cheltuese $3\frac{1}{2}$ pe fiecare an pe spirtoase! Să arătăm însă pe scurt cum lucrează spirtul după ce-l bea omul. Spirtul fie sub formă de rachiu, țuică, vin, ori bere, îndată ce ajunge în stomah, începe a trece în sânge și acesta îl duce în toate mădularele omului. Creerii și măduva spinărei amorteșc, de aceea omul e mai nesimțitor, mai vesel. Dacă tot mai bea, creerii amorteșc aproape de tot, omul nu poate vorbi, fiindcă nervii cari slujesc vorbirea sunt și ei amorteși. Tot din pricină că nervii cari slujesc la mișcare sunt otrăviți, omul merge pe două cărări ori de s'a deochiat prea tare, cade beat mort prin șanțuri. E greșită credința că rachiul și orice băutură spirtoasă, încălzește. Din contră scoboară căldura trupului, și ceea ce simțim noi ca o căldură la față ori la trup e numai părere și vine din pricină că nervii cari regulează lărgirea și strâmtoarea vaselor prin care umblă sângele fiind amorteși, vasele sunt prea largi, sângele năvălește, pielea se face mai roșă și ne pare cald. Dacă măsurăm însă cu termometrul vedem că-i o scădere. Se știe apoi că la geruri mari cei cari beau mor mai curând decât cei cari nu beau.

Spirtul e dat afară din trup prin rinichi și plămâni, de aceea cei cari beau miroase de departe a băutură. Dela o vreme rinichii, fiind otrăviți, nu mai lucrează și spirtul otrăvește tot mai mult trupul. Ficatul asemenea se umflă și capătă pietricele, de aceea bețivii au dese ori gălbinare. Inima nici ea nu rămâne teafără și la unii se preface în grăsime; de obiceiul la băutori mai toate mădularele se fac într'o grăsime bolnavă, de aceea sunt bolnavi. Sângele care e dătătorul de viață, căci hrănește și curăță trupul și el fiind plin de otrava spirtului, e slab, netrebnic și otrăvitor.

Otrăvirea cu spirt e cu atâta mai primejdioasă cu cât roade pe încetul și pe nesimțite. Omul, sub cuvânt că bea să capete putere, se otrăvește zi cu zi, căci băutura nu dă putere nici nu hrănește, ci ațăță. Iar pe urmă, dacă e mai multă amortește.

Lucrul cel mai îngrozitor e că mai toți copiii zemesliți în

stare de beție sunt nebuni, epileptici ori proști. Ear copiii băutorilor sunt slabi și la trup și la minte. Nimica însă nu arată mai bine răul băuturii ca socotelele societăților de asigurare. Așa dintr'o mie de oameni, cari nu beau de loc, 590 au ajuns vrâsta de 65 de ani, pe când dintre cei cari beau puține băuturi, dar nu sunt bețivi, numai 453 au ajuns această vrâstă! Pe urmă e lucru cunoscut că berarii și cârciumari mor îndoit la sută cât alte meșteșuguri.

Acum douăzeci de ani se bea foarte mult în Suedia, oamenii iubitori de popor au început a face societăți, cari arătau relele spirtoaselor și azi socoteala arată că se bea de 3—4 ori mai puțin. E sigur că dacă oamenii ar avea apă bună și poame din belșug mult mai lesne s'ar lăsa de băut.

Unii se mângâie că vinul ori berea nu sunt stricătoare. Se înșală, căci acestea sunt de obiceiul falsificate și au spirt mai mult decât ar avea din sinea lor. Pe urmă, dacă se bea prea mult, otrăvesc și ele ca orice spirt. Dar chiar dacă s'ar bea puțin tot atâtă și încet încet slăbește inima, creierul și strică sângele.

Mulți se mângâie cu vorba că oamenii au băut din moși strămoși. Da au băut vin curat, must ori bragă, nu însă băuturi cu spirt, fie el cât de rafinat.

Vinul ori mustul aveau spirt puțin, dar pe lângă spirt mai aveau o mulțime de săruri din fructe cari țineau un fel de cumpănă otrăvei. Pe urmă mai de mult oamenii trăeau la aer curat, și munceau mult, fie la războiu, fie la vânat, așa că spirtul eră dat mai repede afară din trup.

Vom încheia spuind că vinul și alcoolul pot fi întrebuintate ca doctorii, când e vorba de a atâta pentru câtva timp trupul, cu gând de a face o schimbare, întocmai ca chinina. Știm însă că e greu de înfrânat oamenii dela băuturi, dar trebuie să voim mult ca să căpătăm pe încetul măcar puțin. Ear cei cari n'au deprins a bea văzând că băutura nu e nici de un folos ci din contră strică sănătatea și scurtează vieța, nu se vor deprinde a bea, și cu banii aceia vor putea face fericirea lor și a copiilor lor.

Sofia Nădejde.

MULȚUMIRI

Sp. Sh. Ștefănescu, aduce mulțumiri d-lui d-r D. D. Popp, proprietarul moșiei Tamșani, jud. Prahova, pentru că a îmbrăcat de Paște 6 elevi și 6 eleve, cu suma de 110 lei. Multă suferință a alinat această ofrandă, în criza în care ne aflăm.

SCRISORI

— TRIMISE DE UN PRIETEN PRIBEAG —

eara, după masă, în chioșcul din grădină, după ce vorbirăm de una de alta, zisei Mazălului:

«Știi că între bucuriile pe care le am venind la d-ta, una mai ales îmi umple sufletul ca de o lumină: aici, în sat, toată lumea își caută, de treabă: văd case curate, zăresc grădini pline, văd garduri bune, nu văd nici un loc gol, nici o mărăcină Un lucru foarte rar, nici nu-ți faci idee cât e de rar Pretutindeni pe unde am colindat, în rătăcirile mele, așa ceva n'am văzut . . . E adevărat că am găsit sate bogate, dar la cincizeci unul, și'ntracelea câți o duc greu! iar cei cari sunt cuprinși, cât de puțin înțeleg bunul traiu, cât de prost locuiesc și cât de sărac mănâncă!»

Mazilul zâmbi și-și mângâie încet mustățile:

«Cu toate astea, vezi și dumneata că se poate face ceva, și nu cu mult Aici oamenii n'au mai mult pământ decât în alte părți; iar acum zece ani nu stăteau nici ei mai bine decât alții.

— Bine, bine, asta o știu eu. Crezi că nu-mi aduc aminte de ce eră odinioară? Dar vorba e, cum de s'a făcut minunea asta? Că dumneata ai făcut-o o știu De ce răzi? Da, dumneata ai făcut-o, dar *cum*? Căci n'ai să-mi spui că e ușoară încercarea Mulți, foarte mulți caută să ajungă unde ai ajuns, dar de ce se face așa de puțin? Ași putea zice că nu se face nimic. Este un secret la mijloc Iar răzi?

— Râd, pentru că nu e nici un secret. Dragoste și trageră de inimă, asta-i Și cunoștință de suflete»

Eu tăcuți așteptând. Mazălu își aprinse o țigară și zvârli un val de fum înaintea-i.

«Uite, eu am să-ți povestesc o întâmplare mică, zise el, o întâmplare adevărată . . . La început, sunt mulțișori ani de atunci, mă zbăteam pe aci cu necazurile. . . Eram un Român ca ori-care altul . . . Intr'un rând, iată ne vine un om foarte cum se cade, după cât se spuneă, un doctor veterinar dela oraș: un hoer chipeș, înmănușat, jobenat, nici nu îndrăzneau oamenii să treacă pe dinnainte-i A tras la primarul de pe vremea aceea, a dat porunci, a bătut din picior: a doua zi, trebuia să fie rechiziție . . . Bun! A doua zi, într'adevăr, sosește și subprefectul c'un căpitan de artilerie. Subprefecul, un om așa ș'asa. Își făcea cam plictisit slujba, cinstea bine când trăgea în gazdă la primari după inspecție, vorbiă tare despre ticăloșiile *dela noi*, și eră la urma urmei un creștin

destul de blând și om de ispravă . . . Căpitanul eră tânăr. Il cunoșteam dela Iași. Bun militar, de o cinste aspră și neînduplecată. Se uită drept la om și vorbiă rar . . . L-am găzduit eu.

Să vezi. Tustrei se întrunesc a doua zi la primărie. Sătenii se îngrămădesc cu caii. Președintele comisiunii, căpitanul, deschide ședința. Un om își aduce armăsarul. N'are măsura! zice doctorul, fără să se ridice de pe scaun. Militarul îl privește și tace. Omul trece cu calul. Al doilea: N'are măsura . . . Căpitanul iar privește la veterinar. La al treilea, se ridică în picioare: «Domnule doctor, datoria dumitale e să măsoari . . . Uite hipometrul, măsur eu calul . . . Dumneata ai zis că n'are măsura . . . Poftim! Eu văd că e mai mult decât trebue . . . Te rog să măsoari . . . Domnul doctor își încruntă sprâncenele și prinde a mormăi . . . Ce? Cunoaște el caii și fără măsurător că doar nu e doctor veterinar de eri de alaltăeri; își cunoaște datoria și meseria . . . Dar de sculat se scoală, mărturisește că e obosit și se retrage . . .

Ofițerul își rodea cu mânie mustața. A venit încruntat acasă. Și îndată a izbucnit: «Ce crezi? îl cunosc eu! un pungaș! un ticălos! Cum a auzit că viu să facem rechiziție, mi-a trimes răspuns, să împărțim cheltuelile de transport, eu să mă duc la plimbare, la băi, iar el, ca în toți anii, să pue să se copieze lucrările vechi . . . Așa se obișnuiește, așa să facem și noi . . . Poftim! dacă l-ași fi avut atunci înainte-mi, l-ași fi palmuit. Un mizerabil, domnule! Un venetic! Acuma vezi și dumneata, cum îmi face mizerii, întârzie, se face bolnav doar, doar a izbuti să mă plictisească și să cad la o învoială oarecare . . .

Știi cum îi scăpărau ochii și cum își rodea mustața? Nici nu-l mai cunoșteam. Și cum tună și fulgeră! Că de aceea țara merge din ce în ce mai rău, pentru că nu mai întâlnești azi oameni de omenie; toți is niște pungași, toți nu umblă decât după căpătuială Ar trebui să le dai foc, să-i tragi în țepă! . . . Ca Țepeș, domnule, ca Țepeș, că alt chip nu-i! . . . Eu zâmbeam, cercam să l potolesc, când iată vine un Român: Domnule căpitan, domnu doftor a luat bani, de aceea nu măsură caii și le dădeă drumul . . . A luat patru franci de cal . . . Ș'acu se înțelege cu alții . . . Ofițerul nu zice nimic. Chiamă pe primar, chiamă oamenii, și până la miezul nopții a stat și a cercetat. A încheiat proces-verbal, că veterinarul ia mită.

Așa. A doua zi, domnule, se deschide ședința, pe o căldură teribilă. Trimite de trei ori după doctor. Vine. Trece un cal. N'are măsura! — Domnule doctor, zice căpitanul, te rog măsoară. Eu cred că are. — Ba n'are. — Domnule doctor, te poftesc să-ți faci datoria. — Ce? eu îmi cunosc meseria și datoria! zice doctorul.

Atunci ofițerul își mușcă buzele strângându-le, privește în jur la mulțimea adunată, și sună clopoțelul: «Ședința este

Închisă . . . » Se întoarce spre veterinar, « Măi șnapanule! dacă nu-ți îndeplinești sarcina, dacă nu măsoari caii după lege, te pălmuesc și te calc în picioare, — ai înțeles? . . . » Apoi sună clopoțelul: « Ședința este deschisă . . . Domnule doctor, te rog fă-ți datoria! . . . » Doctorul începuse a protesta: « Cum, domnule, să mă insulti în timpul funcțiunii? O să te dau în judecată . . . Sunt nepotul generalului cutare . . . » Iar căpitanul sună clopoțelul: « Ședința este închisă . . . » Se întoarce iar: « Mă pungașule! Dacă nu măsoari caii, dacă mai zici un cuvânt, te zdrobesc aici! ai înțeles? Ar trebui să te trag în țapă, mizerabile! Am act că ai luat mită, mișelule! . . . — Domnilor . . . (sunând clopoțelul), ședința este deschisă . . . Mă rog, domnule veterinar, măsoară caii . . . »

Știi cu ce ochi se uitau sătenii? Știi cum s'a umilit într'o clipă jobenatul cel lustruit, și cum i s'au pleoștit mustățile? Și îți închipui cum se uită subprefectul? Ca pe altă lume . . . Iar veterinarul, încovoiat din șale, a început a face măsurătoarea, printre glumele ascuțite și râsetele batjocoritoare ale oamenilor,

Până în seară, căpitanul a telegrafiat Ministerului de războiu, — veterinarul telegrafic a fost destituit, — și a doua zi când au plecat, ofițerul a urcat pe nenorocitul acela pe capră: « Acolo să te sui, nenorocitul! Nici acolo nu meriți! »

Au vorbit oamenii despre afacerea asta o lună încheiată. Și toți au dobândit încrederea că pantalonarii sau slujbașii statului sunt niște hoți și niște pușlamale . . . A venit un biet băiat prin părțile astea . . . Ce crezi că nu i-au făcut? L-au dus la vânătoare și l-au așezat pe o muche de mal care s'a surpat și l-a zvârlit în apă; l-au lăsat rătăcit prin niște tihărași nestrăbătute, de a venit omul rupt și sgâriat de spini de-ți eră mai mare milă de el Și câte! și câte de acestea nu s'au mai întâmplat Ajunsesem într'o vreme să desnădăjduesc . . . Eră o ură adâncă, o dușmănie adevărată și regulată . . .

Mazălu se opri și zvârli țigara. Zâmbi:

« Înțelegi dumneata de ce săteanul se închide în el însuși? Aceasta e o întâmplare . . . Sunt multe ca asta, foarte multe, uite, cât păr în cap . . . Nu vreau să mai vorbesc de întâmplări triste și grozave, în care țăranul a umilit și sfâșiat fără milă . . . Nu mai vorbesc, din pricină că vremurile încep a se schimba . . . Acum parcă prind a se arăta zorii unor vremuri mai limpezi . . . Iar aici, la noi, am avut norocul să fac vreme bună ceva mai curând . . . Cum s'a întâmplat aceasta, de ce să-ți mai spun? E vorba mai mult de suflet. — Iar de celelalte, zadarnic iar. Poți să te duci ori unde: vorbește, dă sfaturi și convinge, — săteanul îți va spune: da așa-i, dar nu va face o iotă din ceia-ce l-ai sfătuit. De ce? Uite, aici e buba . . . Ii spui de îngrășămintele, îi spui de zarzavat, de pomi roditori, îi spui că fiecare colț trebuie hrănit, ca să-ți dea înzecit, că

fiecare colțișor trebuie făcut să rodească; îi spui toate, — ei și? Face? Nu face! — Ei vezi? — Pe urmă, câți din cei ce-i vorbesc, îi dau pildă? Spune! Nu-i dă nimeni pildă. Vorbe și iar vorbe. Nu este așa?...

— Așa-i, de bună seamă! zisei eu. Dar dumneata, dumneata, cum ai făcut? Ai dat pildă, nu este așa? Aici e totul... Ce zici?»

Măzălu nu răspunse deocamdată. Zâmbind, gânditor, rămase cu ochii în gol, pe când în jur luna poleia luminișurile ș'o adiere domoală înfioră frunzișurile întunecoase. Il întrebai: «Ei, ce zici?»

— Cum ce zic? Mie mi-e cam sete... Ași aduce un urcioraș de vin ca să cinstim în sănătatea dumitale... Numai atâta zic eu...»

Și începu a râde.

Mihail Sadoveanu

Din poveștile lui Moș-Neagu

TELEGRAFUL PE SUB MARE

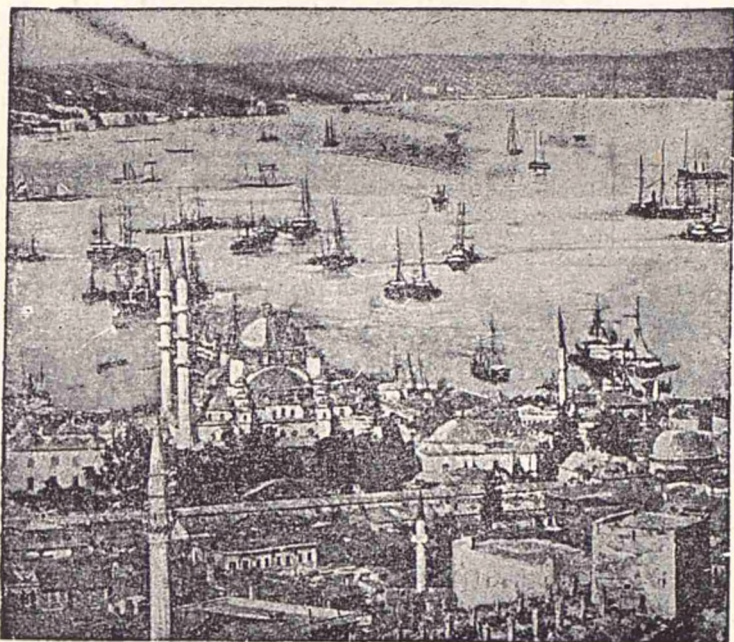
Ați văzut, dragii moșului, ce frumoase sărbători au fost zilele trecute la Constanța. S'a botezat un vapor românesc, care va duce pe mări depărtate steagul nostru național; s'a inaugurat un «cable» sub-marin, adică un telegraf pe sub mare, mai bine zis prin fundul mării, care să puie în legătură Constanța cu Constantinopol și să fie linie mai scurtă între Berlin și Constantinopol.

Întâmplarea aceasta mă îndeamnă să spun câteva lucruri, ce am găsit și eu prin cărți, despre rostul acestui telegraf pe sub mare și despre lucrările făcute până acum în diferite părți ale lumii.

Dintre diferite puteri ale naturii, pe cari omul le-a supus prin iscusința ce Dumnezeu i-a dat minții lui, cea mai minunată este «electricitatea». Printr'insa trimetem vorbele noastre, deci gândurile noastre, la depărtări mari prin «telegraf» și prin «telefon».

Telegraful cel obișnuit pune în legătură două aparate așezate în două locuri depărtate, prin niște fire de metal anume întocmite. Vreme multă este de când lumea civilizată se servește de telegraf. Firele de metal se leagă, precum știți, de niște stâlpi de lemn și astfel merg dela un

loc la altul. S'au gândit însă oamenii să unească între ele prin telegraf și orașe despărțite prin ape mari, prin mări și prin oceane. Dar în mare nu poți bate stâlpi. Ce să facă dar? Negreșit, să puie firele de metal pe tundul mării.

Constantinopole.

Firele de metal cari servesc pentru telegraf și sunt așezate pe fundul mării se chiamă «cabluri submarine».

Lucrul e ușor de zis, dar nu e prea ușor de făcut. De aceea nu e de mirare că nu sunt decât vre-o 60 de ani de când s'au făcut primele încercări.

În anul 1840, profesorul englez Wheatstone propune Camerei să-i dea voie și bani, ca să lege printr'un cablu submarin Anglia cu Franța. Propunerea lui a fost primită, dar lucrările n'au izbutit să facă nimic trainic. Alții încă s'au mai încercat în zadar. D'abia în 1851 s'a putut comunica telegrafic din Franța până în Anglia. Cablul așezat atunci a fost bun până în 1889, când s'a părăsit, fiind înlocuit cu mai multe altele.

În 1851 s'a legat Belgia cu Anglia, adică s'a pus un fir telegrafic dela Ostende până la Ramsgate.

În vremea aceasta s'au făcut încercări de a se legă Franța cu Algeria; dar n'au izbutit să facă ceva definitiv decât tocmai în 1870. Astăzi sunt cinci cabluri.

Dar, precum vedeți, și dela Belgia până la Anglia, și dela Franța până la Anglia, și dela Algeria până la Franța nu este depărtarea prea mare. Cu vaporul faci azi drumul în câteva ceasuri. Altă trebuință se înfățișă oamenilor. Dela sfârșitul veacului XVIII se formase dincolo de Ocean o țară mare, un stat însemnat și afacerile de negoț și de toate felurile cereau din zi în zi o legătură mai lesnicioasă între Europa și America. De aceea în 1854 s'a format în Anglia o societate pentru așezarea unui cablu între Anglia și America. Cu tot dreptul își ziceau oamenii pricepuți în treburile acestea: dacă s'a putut face telegraf din Anglia și până în Franța, are să se poată face și până în America.

Negreșit că da, însă mai greu, fiindcă e mai departe. În adevăr, după ce lucrară câțiva ani, la 12 August 1858 s'a dat prima telegramă dela insula Valentia (Vestul Irlandei) la insula Terre-Neuve (în America); dar după o lună cablul s'a stricat.

Greutățile întârziază izbânda iscusinței omenești; dar n'o înlătură. Stricaciunile s'au reparat și apoi din zi în zi, mijloace mai perfecționate s'au găsit pentru așezarea firelor telegrafice sub mare.

Astăzi liniile submarine s'au înmulțit și se poate zice că mereu se lucrează la altele nouă. Sunt d'abia două luni de când s'a inaugurat o linie care leagă Franța cu coloniile ei din Vestul Africei (din orașul Brest până în orașul Dakar din Senegal).

Liniile acestea sunt unele proprietatea statului; altele sunt proprietatea companiilor particulare. Cele mai lungi sunt ale companiilor.

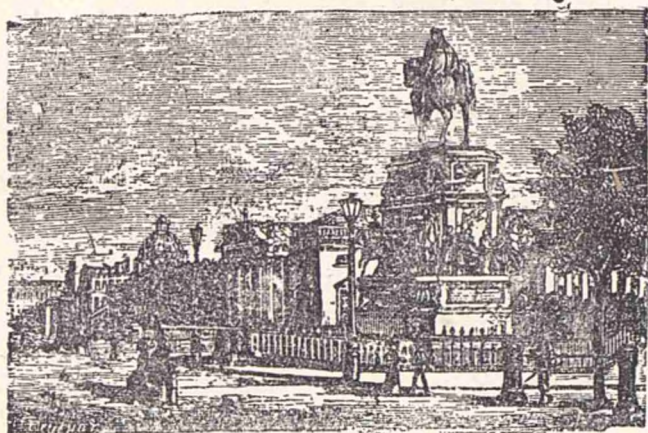
Cele mai multe companii de felul acesta sunt la Londra (vre-o 17); mai sunt apoi la Berlin, la Paris, la Copenhaga, la New-Yorc, etc.

* * *

Par'că aud acum pe vreunul din voi, dragii moșului, întrebându-mă: Dar cum se așează firele telegrafice în mare?

Meșteșugul acesta s'a îmbunătățit și se îmbunătățește mereu. Când s'a tăcut cea d'întâiu linie, firul de metal era vârat într'o fringhie de cânepă și atâta tot. Astăzi un ca-

blu se alcătuește din trei părți: 1) firul central destinat să transmită curentul electric; 2) învelitoarea care izolează acest fir și împiedică curentul de a se pierde în mare; 3) învelitoarea care apără întregul cablu de loviturile din afară.

Berlinul.

Părțile extreme ale unui cablu se așează dela țărnm înainte de către oamenii cari merg pe jos sau cu mici șalupe. Apoi tot cablul se așează într'un vapor care pornește de la un loc la celălalt. Mai întâiu se leagă un capăt de cablul ce se sprijină pe pământ lângă țărnm și apoi se dă drumul cablului în mare, socotindu-se totdeauna mai lung cu 10% sau 20% decât trebuie. Din când în când se fac experiențe, adică se comunică cu stația dela plecare și, dacă e ceva stricat, se repară îndată.

Negreșit, înainte de a se așeză cablul, se fac studii cercetându-se adâncul mării, ca să se vază dacă nu sunt stânci ori munți, ș. a.

Pentru lucrările acestea sunt vapoare anume construite.

Țara noastră face dar un pas pe calea civilizației, având o stațiune de telegrafie submarină pe pământul ei. In acest chip, capătă un înțeles practic participarea ei la conterința internațională pentru protecțiunea cablurilor submarine și subscrierea convențiunii din 14 Martie 1884. Prin această convențiune, 25 de state s'au legat împreună ca să aperlucrările pentru așezarea sau repararea cablurilor și să îme piedice stricaciunile ce s'ar putea face de către răuvoitori.

* * *

Iată, dragii mei, câteva vorbe despre aceste cabluri submarine. Ele arată că iscusința minții omenеști învinge greutățile și că fiecare zi aduce o îmbunătățire pentru legăturile dintre oameni și dintre țări; iar aceste schimbări alcătuiesc ceea ce numim «progres», adică mersul omenirii spre o stare din ce în ce mai bună.

Moș-Neagu.

G patimă primejdioasă (1).

7.

Rana ce căpătase Calomfir în cădere, mergea rău. După câteva zile, el fu nevoit să cheme doctorul. Eră de față și Săltica, la venirea acestuia.

Doctorul e un bărbat cu suflet bun, și bun de sfat. Cunoaște bcalele și leacurile lor cu temeinicie. El îți spune verde în față de ce suferi și te încurajează cu vorba, când ești greu bolnav. Doctoriile lui sunt minunate, când te ții de ele, întocmai cum ți-a spus dănsul.

Cum văzû pe Calomfir, înțelese pricina lovirii la picior. Il da de gol fața lui grasă și buhăită. Apoi când îl întrebă unde s'a lovit, el îi spune că nu-și aduce aminte.

— «Iată, zise doctorul, două lucruri mi-arată că d-ta începi să fii otrăvit cu băuturi spirtoase: fața cea buhavă și neținerea de minte».

Rădu rămase foarte mirat și se apăra răspunzând că nu bea mult, ci numai câte puțin, fie pe mâncate fie pe nemâncate.

— «Nu e nevoie să bei atât de mult, ca să ajungi alcoolic. Un pahar, două, de rachiu, luate pe nemâncate în fiecare zi, adecă atunci când spiritul trece foarte repede în sânge, sunt destul ca să-ți facă rău. Otrăvirea cu băuturile spirtoase se face ceas cu ceas, zi cu zi, fără chiar să te îmbeți. Obiceiul ce-l ai de a bea necurmat, fie și mai puțin, face pe alcoolic, cum e și la d-ta. Dacă vei merge tot pe drumul acesta nu vei sfârși-o bine. Află că sănătatea este cea mai mare fericire a omului muncitor. Bând, eu cred că nu vei putea fi sănătos».

— «Apoi eu beau ca să prinz putere domnule Doctor. Ba când estă frig, beau ca să mă încălzesc, ori, când n'am altceva de mâncare, beau ca să-mi ție de foame. In sfârșit mai beau ca să am poftă de mâncare, și ca să-mi înlesnească mistuirca».

— «Îți voi spune că greșești vorbind astfel. Cu credințe de astea, mulți oameni au ajuns bețivi, fără să-și dea chiar seamă».

«Paharele de rachiu, biute mai ales dimineața pe nemâncate, încep a derăpăna puterile și trupul, ajunge să nu mai fie bun de muncă». Se spune că un fierar bătea cu ciocanul 110 bucăți de fier

(1) Vezi No. 39.

dimineață. Voind să-și sporească puterile, începă să bea rachiu, după sfatul prietenilor săi. Din ce în ce, el bătea și mai puțină bucați de fier. Spunând unui medic ce ispravă făcuse, acesta îl îndemna să bea dimineața câte o ulcică cu lapte fierț. Omul ascultă povața și-și veni iarăși în putere.

S'au făcut încercări și în armată. S'au luat două rânduri de câte 20 soldați, tot atât de sănătoși și de voinici și s'au pus să facă muncă grea. Unora li s'a dat hrană fără băutură, iar altora li s'a dat hrană cu băutură, iar altora li s'a dat mai multă băutură decât hrană. În curând s'a dovedit că cei cari se hrăneau bine munceau mai cu spor și erau mai voioși și mai puternici decât soldații cărora li s'a dat băuturi spirtoase. Aceștia își pierdeau mereu din putere și erau mai supărăcioși și mai posomorâți din pricina înghițirii acelei băuturi vătămătoare.

Băuturile spirtoase nu încălzesc. Ca probă sunt oamenii cari bând mult iarna, sunt găsiți adesea înghețați în zăpadă, pe când celor cari n'au băut sau nu beau de loc, nu li se întâmplă nici un rău. E cunoscută pățania soldaților Ruși în războiul din 1877. Mulți dintre ei muriau cu sutele de ger, fiindcă le plăcea băutura; din potrivă, ai noștri fiind cumpățați n'au suferit din pricina gerului atât.

De altfel se poate lesne învedera că băuturile spirtoase nu încălzesc. Să punem la subsoara unui băutor un instrument cu care se măsoară căldura corpului. Vom vedea, că deși băutorul simte după pațină vreme dela înghițirea băuturilor spirtoase că s'ar fi încălzit, totuși instrumentul ne arată în curând că căldura corpului este mai scăzută decât înainte de a fi băut.

Lucrul se pare curios. Totuși nu este decât adevărat. El se explică astfel: Spiritul se răspândește repede în corp, și face ca vasele de sânge de sub piele să se lărgească. Atunci sângele navălește repede în ele. Pielea se încălzește pentru o scurtă vreme, dar în curând frigul de afară face ca să se răcească sângele. Sângele acesta răcit se întoarce înauntru corpului, la inimă, și de acolo e trimis din nou în organele corpului. Venind de câteva ori sub piele, el se răcește treptat, treptat și tot corpul omului răcindu-se și degerarea îl cuprinde în curând.

«Băuturile spirtoase nu ne pot ține de foame, pentru că ele nu sunt o hrană; dacă ar fi hrană, ele n'ar vătămă organele corpului omenesc. Dacă aceste băuturi dă la început oarecare poftă de mâncare, apoi mai târziu se poate să plătim aceasta prin vre-o boală, or nu ne mai putem desbăra de ele. Nici nu înlesnesc mistuirea. Din potrivă, ele fac ca stomacul nostru să se lenevească, împedind lucrarea sucurilor asupra hranei. De altfel chiar băutorii singuri ne pot spune cât de greu se simt după masă, când au folosit băuturi spirtoase, au greutate, greață, răgăeli și chiar vărsături.

«Otrăvirea cu băuturi spirtoase mai atârână și de felul lor, ca și de esențele mirositoare ce se pun în ele. Un spirit de vin este mai puțin vătămător de pildă decât un spirit de grâne rafinat și

acesta este mai puțin vătămător decât un spirt de grâne nerafinat. Aceasta o știe și cel mai simplu sătean.

«Adevărata și cea mai bună băutură, mai adăogă doctorul, este apa. Vorba cântecului:

«Băutura cea mai bună.
Este apa de izvor;
De ce capul nu te doare
Ea nu-ți face trupul greu» . . .

«Alte băuturi nevătămătoare mai sunt: laptele, limonada gazoasă, apa gazoasă. Cafeaua și ceaiul băute cu cumpăt, încă sunt folositoare.

«Băuturile alcoolice, făcând atâta rău corpului, trebuie să ne ferim de ele. Banul dat pe dânsele este un ban cheltuit zadarnic. Mai bine să-l întrebuițăm ca să cumpărăm o mâncare bună, vite în bălătură, cărți de cetit, și atâtea lucruri folositoare la casa omului».

Astfel vorbiă doctorul către Calomfir: dar cuvintele lui îi intrau pe o ureche și-i ieșeau pe alta.

Încetul cu încetul, Radu Calomfir, s'a schimbat. Nu poate nimeni pune în socoteala vârstei această schimbare a lui. Deși s'a îngrășat, dar grăsimea aceasta numai sănătate nu arăta. Fața a căpătat o color pământie, ochii sunt împăienjenți, vocea i s'a îngroșat. Calomfir pare acum îmbătrânit. Incepe să nu mai muncească cu spor. Se culcă târziu și se scoală buimăcit. Se supără din lucru de nimic.

9.

Ca să-l mai țină de rân dela băutură, Săftica îl așteaptă seara când el iese dela lucru. Uneori vine și cu copilașul. Cum o vede Radu se mânie și i strigă:

— Ce tot te ții după mine?

Afurisito! Nu cumvâ crezi că dacă vii aici, o să te ascult!

Pune-ți polta în cuiu! Și Săftica se roagă de el să nu se mai ducă la cârciumă, să se gândească că are copii și că e păcat să-și cheltuiască banii în vânt.

Dar Radu se înfurie și mai tare și fără rușine o bate în mijlăcul uliței.

Ceilalți lucrători, cari petrec cu el pela cârciumari, fac haz zicându-i adesea:

— «Ce mă, Radule, femeea te duce de nas? Așa bărbat, mai rar!

Și ațâțat de cuvintele lor batjocoritoare o izbește fără milă. De vre două ori au sărit și vecinii, ca să scape pe biata femeie din mâinile bețivului ei bărbat. Și asemenea privesc se întâmplă des în casa lui Calomfir.

Grig. Teodossiu.

Petele de lumânare sau de seu, se scot frecând țesăturile cu alcool de 95 — 100°.

Sarea de bucătărie

(Sarea gemă = sare de mare = clorură de sodiu).

Sarea pe care o mâncăm zilnic, este una din elementele cele mai principale din organismul nostru, căci se găsește în sânge, în salivă, în urină și în oase chiar. Ea face să dea gust alimentelor, când o au numai cât trebuie.

Sarea face să irite nervii sensitivi, când ajunge în gură sau în stomac, și din această cauză să avem sete, și dacă bem apă mistueala se face mai ușor. Noi pierdem pe fiecare zi 9—14 grame de sare, și de aceea simțim trebuință de a o reînvi în fiecare zi, cu atât mai multă cu cât alimentația este mai vegetală, de ordinar 8 sau 9 grame ajung. Cine se lipsește cu totul de sare, poate să se îmbolnăvească de hydropică sau boală de rinichi. În genere sarea în alimentație mărește producțiunea urinei, care este dată afară, și odată cu ea mai iese și sarea, și alte materiale otrăvite sau netrebuincioase din corp; sângele este mai roș, și căldura mai mare în corp. De aceea se poate recomanda cu folos ca foarte bună la următoarele boale, la care nutriția se face foarte încet, sau la care se adună în corp produse nefolositoare cum sunt: guta sau podagra, piatră la beșica udului sau a fierei, la boala de zahăr, și la reumatism.

Mai este bună la oftică, recomandată de dr. Amédee Latour, și la copiii scrofuloși. Diareele sau urdinarea se pot vindeca prin purgative, și sarea, se poate da ca purgativ, 20—60 grame în apă găzoasă.

La friguri dr. Piory, a dat sare în dosă mare de 30—45 grame la mai mulți bolnavi și s'au vindecat. Sarea înlesnește mistueala, luată dimineața pe nemâncate 1—2 grame în puțină apă caldă. Pe din afară sarea poate fi întrebuințată pentru a grăbi vindecarea rănilor, la facerea clistirelor contra limbricilor în doză de 20—30 grame la 1.000 grame apă, la facerea băilor sărate care sunt excitante și întăritoare câte 5 kgr. la o baie.

De sare totuși nu trebuie să abuzăm căci produce fenomene contrare: sarea nu este bună la unele boale și

trebuie a micșorâ întrebuințarea ei cum e la bca'la de rinichi (umflătură de picioare), la năduf, la boale de piele, la boala copiilor (epilepsie) și la gloucom.

Dr. Constantin Maeri.
Odobești (Putna).

Serbarea dela Institutul Oteteleşanu (Măgurele).

La câțiva kilometri departe de Capitală e comuna Măgurele. Aci se ridică un mare și frumos castel dâruiț de nemuritorul Oteteleşanu, împreună cu un fond de trei milioane, pentru facerea unui institut de fete.

D-l I. Kalinderu, președintele Academiei române și administratorul Domeniului Coroanei, căruia Oteteleşanu i-a lăsat sarcina moștenirii sale, a făcut acest măreț institut, unde fetele sărace, pe lângă o instrucțiune aleasă, învață a fi niște adevărate gospodine.

Luni, 27 Iunie, a fost ultima zi a examenului anual, după care 15 eleve, cari au terminat cei 6 ani, cel din urmă de practică, vor trebui să se întoarcă la căminurile lor.

Această solemnitate a fost onorată cu prezența d-lui ministru al instrucțiunii publice și cultelor.

D-l ministru al școalelor, d-l I. Kalinderu și comisiunea examinatoare, vizitară rând pe rând expoziția de lucru manul, expoziția de desen, brazdele de plante și legume pe cari le fac la câmp elevele școlii, bogata expoziție de torte și prăjituri, staulul, bucătăria, dormitoarele, atelierile, admirând ordinea și curățenia.

După aceia trecură prin clase și d-l ministru în persoană puse mai multe întrebări elevelor, cari răspunseră cât se poate de bine la toate materiile de studii.

La orele 12 s'a oferit persoanelor venite un dejun, gătit și servit de elevele anului al 6-lea.

După masă trecură cu toții în marea sală a expoziției de lucru manual. Aci s'a servit cafeaua, iar elevele cântară în cor diferite imnuri religioase și patriotice.

După muzică și danț, d-ra Sidoni Antonescu, care a terminat acum școala, a rostit o cuvântare de plecare, care a impresionat întreaga asistență

A lângă mișcat d-l ministru] Vlădescu răspunse zicând că se simte fericit fiindcă asistă la această solemnitate și că duce cu d-sa cea mai frumoasă impresiune dintr'un institut cultural. D-sa dăruiește lei 200 spre a se cumpără câteceva elevelor absolvente.

De asemenea d-l Slavici a ținut o cuvântare plină de învățăminte; iar d-l I. Kalinderu protectorul și întemeetorul acestei instituții, rostește următoarele cuvinte:

Iubite Eleve,

Sunt fericit că mă aflu iar în mijlocul vostru. Plăcerea ce simt când viu aici e tot mai mare, pentrucă din ce în ce pot să prețuiesc mai bine roadele acestei bine lăcătoare școli.

Aceste roade au fost până acum îmbucurătoare, mulțumită atât interesului ce poartă Academia Institutului, cât și ostenelelor doamnei și domnului director Slavici, ale întregului corp profesoral, cum și sârguinței voastre. Ele vor fi și mai bune pe viitor fiindcă s'au înlăturat pe de o parte mai toate piedicele dela început, iar pe de alta voi înșivă, luând pildă dela predece-

soarele voastre, aveți un îndemn mai mult de a vă da toată silința la învățătură și purtare bună.

Străduindu-vă cu toată inima, nu vă faceți de altfel decât datoria ce are fiecare om de a munci neîntrerupt. Munca în tinerețe netezește calea viitorului, iar munca de mai târziu face viața folositoare atât sieși cât și societății în genere. Munca e în acelaș timp un izvor de bucurie curată, de îndemn la fapte bune. Ea înalță sufletul și procură celui care o practică satisfacția de ași fi îndeplinit chemarea.

Luați exemplu dela generalul I. Oteteleșanu, care pătrunzându-se de mulțumirea ce dau facerile de bine, a lăsat averea sa pentru un institut, în care copilele românce să poată primi toată educația și toate cunoștințele trebuitoare unei bune mume de familie. În veci neuitatul răposat nu v'a înțeles numai pe voi, personal, ci și menirea ce vă revine, înapoindu-vă acasă, de a fi slătuitoarele în tot ce este bine și frumos, a altor fete și femei mai puțin norocoase.

Se cade dar să vă osteniți în această direcțiune din tot sufletul. Astfel vă veți arăta pe de o parte recunoscătoare bine făcătorilor voștri, iar pe de alta veți fi cu adevărat folositoare neamului românesc.

Aceasta e și dorința M. M. L. L. Regelui și Reginei, care se interesează la progresele voastre cu aceiași dragoste cu care se interesează de tot ce poate ajuta culturai și înfloririi scumpei noastre țări, dând fără încetare dovezi de grijă părintească. Iar Academia Română, sub oblăduirea căruia se află institutul, și eu, care am putut contribui la întemeierea lui, vom simți o adâncă mulțumire sufletească, ori de câte ori ne va fi dat a auzi bine despre voi, atât ca eleve, cât și mai târziu, când veți fi la părinți sau la căminul vostru.

Serbarea de azi e cu atât mai însemnată cu cât d-l Vlădescu, Ministrul Cultelor și Instrucțiunii publice, ne a făcut onoarea de a lua parte la ea. Această bună voință, pentru care exprim recunoștința d-lui ministru în numele Academiei, va fi pentru voi, scumpe copile, un puternic îndemn la studiu, rămânând totdeodată adânc întipărită în mintea voastră.

Insuflețit de aceste sentimente vă urez, iubite copile, care părăsiți școala, o viață tihnită, fericită și luminată de învățăturile ce ați primit în acest local, și mi fac o plăcere a vă oferi la fiecare câte o rochie, ca amintire. Iar vouă celor care rămâneți vă doresc petrecere frumoasă în vacanță, pentru ca la toamnă, cu puteri înprospătate să puteți începe anul școlar cu bine și spor la studii. Asemenea vă exprim, d-voastră doamnă directoare, domnule director și întreg Corpului profesoral, împreună cu vii mulțumiri, urările mele cele mai călduroase.

— Să trăiți copile! —

Sfârșind cuvântarea, d-l Kalinderu oferi suma de lei 100, dată de d-l Aslan, ca încurajare celei mai bune absolvente a institutului.

La orele 3 după amiază serbarea a luat sfârșit.

Asistent.

INFORMAȚIUNI

Numărul locurilor vacante la școala normală a Societății pentru învățătura poporului Român din București, pentru anul școlar 1905/1906 este de 43, din care 30 pentru clasa I iar 13 pentru clasa IV.

În clasa I se primesc bursieri, semi-bursieri și solvenți și anume: pentru bursieri sunt 7 locuri, pentru semi-bursieri 3, iar pentru solvenți 20; iar în clasa IV, 13 locuri numai pentru solvenți. Condițiunile de admisibilitate la concurs pentru clasa I-a sunt; 1) Extractul de naștere, din care să se constate că aspirantul are vârsta între 13 și 15 ani împliniți 2) Act de vaccină 3) Un certificat al primăriei locale prin care să se constate calitatea de fiu de român 4) Certificatul de absolvire al unei școli primare urbane sau rurale. 5) Certificat de bună purtare liberat pe coală netimbrată de direcțiunea școalei unde a făcut cursurile.

Bursierii și semi solvenții concurenți pentru clasa I-a pe lângă actele de mai sus vor avea la cerere și următoarele:

a) Un certificat liberat de primăria locală și văzut de administrația financiară respectivă, unde să se arăte amănunțit dările ce plătește părintele sau tutorele către stat, județ s'au comună.

b) Un certificat al primăriei locale unde să se arăte amănunțit numărul copiilor cum și averea ce o posedă părintele sau tutorele concurentului.

Cei cari se înscriu pentru clasa IV vor anexa la cerere următoarele acte; 1) Un extract de naștere din care să se constate că aspirantul n'a trecut vârsta de 19 ani. 2) Actul de vaccină. 3) Diploma de capacitate a 4 clase gimnaziale. 4) Certificat liberat de primăria locală, prin care să se constate calitatea de fiu de român. 5) Certificat de bună purtare liberat pe hârtie timbrată de direcțiunea școalei unde a făcut cursurile.

Direcțiunea școalei poate acorda dispense până la 6 luni în plus, de asemenea din bursierii și semi bursierii cari au trecut peste vârsta de 15 ani și 6 luni pot fi admiși la concurs cu condițiunea de a consemna pe numele casei școalelor 200 lei taxa de amănare a serviciului militar. Înscrierile se primesc cel mai târziu până la 31 August, iar concursul va începe pe ziua de 1 Septembrie.

* *

În com. Tg. Berești jud. Covurlui, din inițiativa învățătorului, a preoților și a altor persoane de bine, s'a înființat un sindicat agricol, cu scopul de a vinde în comun produsele. Ca delegați ai sindicatului au fost aleși d-l Gh. Strătuțescu, dirigintele școalei, Preotul Șt. Bogatu și V. T. Costache, plugar. Deă Dumnezeu ca asifel de însoțiri să se facă în toate satele din țară.

Curățirea nikelului. — Lucrurile de nikel capătă un luci frumos, frecându-le cu amoniac.

PEATRA FETEI

— Legendă după Bendek Elek —

Înainte de aceasta cu mai multe sute de ani, ba poate chiar și cu o mie, a trăit aproape de Tokaj un domn foarte bogat, care avea atâtea cetăți și domenii, în cât nici chiar el însuși nu știa câte are. Dintre acestea cea mai frumoasă cetate eră cea de lângă Tokaj care avea fundamentul de aur, pereții de diamant, și coperișul de argint. Acest domn aveă o singură fată, care eră tocmai ca un luceafăr de frumoasă, dar avea o inimă mai tare decât peatra. Dacă cumvâ se duceă la palat vr'un cerșetor, îndată puneă servitorii să-l deă pe poartă afară.

S'a întâmplat odată, că domnul acela s'a pregătit să deă în palat o petrecere, la care au venit oaspeți din toate părțile țării, cu trăsuri de aur. Atâția crau, în cât abia mai încăpeau în palat. Fata cea fără inimă se îmbracă în haina cea mai frumoasă, care străluceă ca soarele, din pricina diamantelor și a aurului celui mult, ce eră pe ea. Dar înainte de a merge ea înaintea oaspeților, voi să se mai uite odată în oglindă. Oglinda eră așezată cam sus, și neputându-se privi din cap până în tălpi, se uită jur împrejur, că pe ce să se urce. Un băiat pusese într'un colț al casei trei pâini și în învălmășala cea mare le uitase acolo. Fata nu se gândește mult, ci ia cele trei pâini, le pune una peste alta, apoi se sue pe ele și așa se privi în oglindă.

Pe când se delectă în frumusețea sa, de odată se deschide ușa și intră un cerșetor.

— Fă-ți milă, dă-mi o bucată de pâine — zise cerșetorul.

Fata se întoarce cu fața către el și strigă furioasă :

— Cară-te afară, nemernicule! Cum cutezi să mă turburi când eu mă gătesc de bal!?

— Te rog numai o bucățică de pâine — zise cerșetorul, — că azi n'am mâncat încă nimica.

— Eși afară, n'am pâine!

— Dacă n'ai pâine, — zise cerșetorul, — atunci să te prefaci în peatră, și ce e sub tine încă să se prefacă în peatră!

Zicând acestea cerșetorul se duse p'acii încolo, iar fata rămase pe pâine prefăcută în peatră. Oaspeții au așteptat-o mult timp, dar în zadar, căci ea nu mai sosiă. Perzându-și răbdarea se dușeră în odaia ei să o caute. Acolo o găsiră prefăcută în peatră, împreună cu cele trei pâini.

Oaspeții se împraștiară, iar domnul cel bogat, fiindu-i teamă să mai locuiască acolo, părăsi castelul dela Tokaj. Încetul cu încetul castelul cel strălucit și pompos se ruină, numai peatra fetei mai rămase, care mai târziu se nimici și ea rămânând numai locul. Oamenii din Tokaj știu și astăzi unde a fost *«peatra fetei»*.

Trad. de Emilian Reit.

învățător.

— Mulți își îmbracă sărăcia cu haine așa de frumoase, în cât crezi cu sunt bogați.

Dintr'ale lui Păcală.

Păcală vine într'o noapte târziu acasă, aprinde lumânarea și se gătește să se culce. Deodată îi vine în gând să vază dacă are chibrituri... Cine știe dacă nu se deșteaptă peste noapte?

Caută cutia și găsește numai două chibrituri.

— Vai de mine! Ce mă fac? Numai două chibrituri! Dacă or fi stricate și astea?...

Se gândește ce să facă și de odată:

-- Am să le încerc.

Le aprinde pe amândouă și văzând că sunt bune, se culcă liniștit...

Un mijloc ușor de a jugăni miei și berbeci. — Carnea de berbecu bătut e foarte gustoasă, pentru că nu mai are mirosul uzucului de oaie.

Berbecii bătuți cresc și se îngrașă mai repede și produc carne mai bună și mai gustoasă, cu cât se jugănește mai de timpuriu, chiar dela vârsta de trei luni, ca miel.

Iată un mijloc ușor de jugănire.

Se ia un fir de cauciuc lung dela 25-30 centimetri, și după ce s'a culcat mielul sau berbecu pe spinare, ținându-să de un om, să întinde firul de cauciuc și se pune prin partea mijlocie peste pielea vânei boșelor, de asupra ouălor, încolăcindu-se firul de cauciuc de patru până la cinci ori.

În urmă capetele firului de cauciuc se încrucișază în + sau în X și se leagă cu un fir de ață de cânepă.

Uscarea pielei și a vânei boșelor și căderea ouălor se face în timp de 15-20 zile, prin strângerea firului de cauciuc; rana rămasă se poate unge cu dohot (păcură), mai cu seamă în timp de vară.

Firul de cauciuc se poate cumpăra cu preț mic în toate spițeriile.

Licitățiuni

În ziua de 8 Iulie 1905, ora 10 $\frac{1}{2}$ a. m., se va ține la Eforie, Bulevardul Elisabeta, licitație publică cu oferte închise pentru darea în întreprindere a reparațiunilor generale de întreținere necesarii a se execută la învelitorile palatului băilor Eforiei.

Devizul de lei 5.135,07.

Condițiunile, planurile și devizul se pot vedeă la Serviciul Bunurilor Eforiei, în zilele și orele de lucru.

Supraoferte nu se primesc.

Spre a puteă luă parte la licitație, se cere garanție provizorie lei 5% din suma devizului, cea definitivă fiind de 10% din suma rezultată la licitație.

Eforia Spitalelor Civile din București, aduce la cunoștința generală că scoate din licitație moșiile:

Cocoșu și Vatra Schitului Găiseni, din Dâmbovița.

Ploeștiorii din județul Prahova și Sfințești și Gărăgău cu trupurile din jud. Teleorman, publicate în «Monitorul Oficial» No. 58 din 11 Iunie 1905.

„STEAUA“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legitime, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kaliuderu, *Președintele Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, *mare proprietar, fost senator*. — *Administrador și casier*, Spiru C. Haret, *fost Ministru, profesor universitar*. — *Secretar*, Const. Banu, *profesor secundar, fost inspector școlar*. — *Membrii*: Petre Gârboviceanu, *fost Administrator al Casei Sf. Lăserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, *fost senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *administrador al Casei Școalelor, profesor secundar*; Dim. Căcropsid, *institutor*. — *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; Preotul econom Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *institutor*.

Membrii înscriși și cotizațiunii plătiți (urmare).

Ion D. Pârșcoveanu (Sadova), 1 leu; Matei N. Căba (Sadova), 1 leu; Gg. M. Cotet (Sadova), 1 leu; Bojin Gheorgheovici (Sadova), 1 leu; Pătru Piperu (Sadova), 1 leu; Stan Danciu (Sadova), 1 leu; Nicolae Bemciu (Sadova), 1 leu; Stancu Bucubasa (Sadova), 1 leu; C-tin M. Nicu (Sadova), 1 leu; Florea Lăcătușu (Sadova), 1 leu; Stan Fircă Geopală (Sadova), 1 leu; Tudor Viereanu (Sadova), 1 leu; Filip D-tru (Sadova), 1 leu; Nicolae Roman (Sadova), 1 leu; Marin Stănoiu (Sadova), 1 leu; Ion Marin Ivănuș (Sadova), 1 leu; Const. Cenușe (Sadova), 1 leu; Ion Ilie Trucă (Sadova), 1 leu; Ilie M. Nicu (Sadova), 1 leu; Stan Stoica (Sadova), 1 leu; Cârstea Jivcoviici (Sadova), 1 leu; Milan Marcoviici (Sadova), 1 leu; Milan Mitrici (Sadova), 1 leu; D-tru Șiasiu (Sadova), 1 leu; Ion Vasile Salan (Sadova), 1 leu; Lubia Rașiichi (Sadova), 1 leu; Nicolae Petrof (Sadova), 1 leu; Fani Nicolescu (Sadova), 1 leu; Gg. Totescu (Sadova), 2 lei; Matei Dobrotescu (Sadova), 2 lei; Ion M. Dincă (Sadova), 1 leu; Ion I. Vladu (Sadova), 1 leu; D-tru Ion Popa (Sadova), 1 leu; Nicolae I. Nuncă (Sadova), 1 leu; Niță Ilie Pistol (Sadova), 1 leu; D-tru I. Stancu Cioacă (Sadova), 1 leu; Stan P. Cioacă (Sadova), 1 leu; Ilie P. Nicolae (Sadova), 1 leu; Ion Costache T. Sârbu (Sadova), 1 leu; Ștefan Ghițuleasa (Sadova), 1 leu; Uraș Magiari (Sadova), 1 leu; Filip M. Ștefan (Sadova), 1 leu; Ioan Notea (Sadova), 1 leu; Grigorie Ghițuleasa (Sadova), 1 leu; Marin Ocșteanu (Sadova), 1 leu; Gg. Danciu (Sadova), 1 leu; Ilie Tudoran (Sadova), 1 leu; C-tin Olteanu (Sadova), 1 leu; D-tru Piperu (Sadova), 1 leu; Vasile Piperu (Sadova), 1 leu; Gh. Popescu (Sadova), 2 lei; Simion Măturaru (Sadova), 1 leu; Pantelie Iordache (Sadova), 1 leu; Ion C-tin Giambașu (Sadova), 1 leu.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1905 și până în prezent este de 737; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 2.305 lei și 30 de bani.

(Va urmă în numărul viitor).

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin
vărsat. Sediul Londra. Sucursala București.

Comitetul central: la Londra
Lachlan MacIntosh Rate, „
G. I. Goschen „
Vicontele Duncannon „
E. W. H. Barry „
Robert Hamilton Lang „
Demetre de Frank Viena
P. Naville Paris
Ad. Vernes „

Directori: } C. A. Stolz
 } E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalinderu, Demetru
Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social:
Londra 7 Creat Winchester street.
Sucursala: București, Piața sf. Gheorghe.

AVEM O ȘCOALA GRTGDGXĂ SĂNTA ELENA

Bulevardul Neatârnărei, 75
cu internat și externat

I Școală superioară de educație și menaj.
Limbile Franceză, Germană vorbite, muzică, pictură, pian, croitorie de familie. Bucătărie, cultura gândacilor și borangicului.

II Croitorie practică. Se învață croitoria în 3 ani. Se lucrează rochii bine și eftin cu o singură probă.

III. Tesătorie. Lână, bumbac, mătase, stoffe de haine și tot felul de pânzeturi și uniforme pentru școli.

IV. Tricotaj. Flanele, fuste, jambiere, ciorapi de lână și bumbac.

Se primește lână pentru dărăcit, făcut caere și tors.

Se primește gogoși pentru tras borangicul cu mașini sistematice.

Fondatorul școalei,
Preotul Iconom, **C. IONESCU.**

Cel mai mare și vast magazin și singurul care *vinde eftin.*

Dilnic sosesc Incălțăminte Negre și Colori, pentru Bărbați, Dame și Copii din propria noastră Fabrică, lucrate de uoi.

Prețuri corente la Ghete de Bărbați:

de Vax cu Elastic sau Șireturi	Lei	10.95, 11.95, 12.95, 13.95.
» » Nasturi	»	12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
» Lack cu Elastic sau Șireturi	»	12.95, 13.95, 14.95.
» » Nasturi	»	13.95, 14.95, 15.95.
» Chevreau cu Elastic	»	12.95, 13.95, 14.95.
» » » Nasturi	»	13.95, 14.95, 15.95.

Prețuri corente la Ghete de Dame:

de Chevreau negre cu Șireturi	Lei	10.95, 12.95, 13.95.
» » » Botoni	»	11.95, 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
» » Colori » » »	»	12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
» Gems cu Nasturi și Șireturi	»	7.95, 8.95, 9.95.
Pantofi de Chevreau albi decolțați	»	5.95, 6.95.
Idem cu Șireturi și Nasturi	»	6.95, 7.95, 8.95.
Idem de Lack diferite forme	»	5.95, 6.95, 7.95, 8.95, 9.95.

Rayon de Lingerie pentru Dame și Bărbați cu prețuri fabulos de eftine.

În totdeauna se găsesc mari cantități de mănuși Glacé, Albe, Colori, și Negre pentru Dame Lei 2.50.

» Bărbați » 2.95.

Rupându-se la încercare, se dă altă pereche.

Magazin la toate Sezoanele, Calea Victoriei No. 27, alături de Poliția Capitalei, București.

5%
Cupon de reducere pentru cititorii Albinei.

Cititorii revistei vor avea un scădămint de 5% din prețurile însemnate, prezentând couponul.